

امام حسین(ع)؛ مولود دو ماه تابناک

در پس گردونه خورشید کم کم نور حسین بر صورت و پیشانی حامل ولایت، فاطمه زهرا، آن مشعل سعادت نمایان شده به گونه‌ای که پیامبر به او می‌فرماید: ای فاطمه من در صورت تو نوری مشاهده می‌کنم که به زودی حجت و امامی برای مردم به دنیا می‌آوری.

جام جم آنلایین: در پس گردونه خورشید کم کم نور حسین بر صورت و پیشانی حامل ولایت، فاطمه زهرا، آن مشعل سعادت نمایان شده به گونه‌ای که پیامبر به او می‌فرماید: ای فاطمه من در صورت تو نوری مشاهده می‌کنم که به زودی حجت و امامی برای مردم به دنیا می‌آوری.

به گزارش مهر، چشم اندازه‌های امید در دل دختر رسول گرامی روز به روز بیشتر شده چنان که ریشه‌های روشنایی می‌شکافد و فاطمه از وجود خود صدای ذکر، تسبیح و تقدیس ذات احدیت را می‌شنود.

به حق روز سوم شعبان سال چهارم هجرت نبض کائنات چشم به گیتی می‌گشاید و او را از طرف خداوند حسین نام می‌نهند تا دلیلی برمنزلت پدر بزرگوارش باشد.

سلام و صلوات بی‌حد و حصر بر وجودی که وقتی به دنیا آمد پیامبر به اسماء بنت عمیس فرمودند: نوزاد را خدمت ایشان بیاورند زمانی که الماس وجود را در دامن پر مهر و محبت نبوت گذاشتند، حضرت در گوش مبارکش اذان و اقامه خواندند.

آری حسین تا هفت سالگی در مهد نبوت بزرگ شد و هزاران شراره‌های نیاز را از وجود نبوت دریافت نمود و سی سال در کنار حیدر کرار تبلور جانبازی و شهادت آموخته است.

امام عارفان، 10 سال در کنار برادر بزرگوارش جاودانه‌ترین همراهی را نموده و خود که مظهر عشق است، یک دهه امامت را بر زمین و آسمان انعکاس می‌دهد.

وجودی است که قرن‌ها کم فروغ نمی‌شود، چرا که فرموده است: "من فرزند دو ماه تابناکم، مادرم فاطمه زهرا و پدرم درهم کوبنده بدر و حنین بود." گوهری است که بر روی خاک می‌درخشد و امواج آشفته دریا را در دست خویش می‌گیرد. چنان که آمده است، برای رسول خدا فرزند و برای قرآن سند و برای امت بازو و توان است.

به راستی همانگونه که فرزندش حضرت صادق(ع) بیان نموده است: در زمان به دنیا آمدنش جبرئیل به دستور خداوند با هزار ملک به زمین نزول می‌کند تا به رسول خدا وجود گنجینه معرفت را تهنیت گوید، از قضا و قدر الهی در بین راه ملکی به نام فطرس را دیده که بالش به دلیل کندی از دستور باری تعالی شکسته و از جبرئیل می‌خواهد تا او را به نزد پیامبر برده که با تقدس وجودش شفا یابد و خداوند او را عفو نماید، چرا که با هفتصد سال عبادت نتوانسته است خود را از لحظه‌های پژمرده رها سازد.

این فرشته الهی در زمانی که خدمت رسول خدا می‌رسد پیامبر دستور می‌دهد خود را به این نوزاد متبرک ساخته و بالا برود.

زمانی که فطرس بزرگواری، عظمت و مقام والای آن حضرت را می‌بیند و گوهر حیات معنوی خویش را باز می‌یابد، می‌گوید: ای رسول خدا به زودی امت تو او را شهید خواهند کرد و چون حسین(ع) را بر من حقی است هر که او را زیارت کند و سلام دهد، تهیت و صلوات فرستد، آن را به وجود ناب او می‌رسانم.

این چراغ هدایت و کشتی نجات روزی که متولد می‌شود، خازن جهنم دستور می‌گیرد تا فریاد درد شعله‌های آتش را خاموش نماید و رضوان، نگهبان بهشت امر می‌شود که جنت را به اواج نور مزین کند و ملائک صف بسته به حمد، تسبیح و تکبیر پروردگار می‌پردازند.

چنین وجود نازنینی که جرقه‌های امید را بر ملکوت و عرش حاکم نموده است، زندانی دنیای عظیمی می‌شود که چراغ‌های رابطه در آن تاریکند به گونه‌ای که در سال ۶۱ هجری در سرزمین کربلا شکوه مردن را در تاریخ ثبت می‌کند.

دروید بر اسوه انسانیت آن جلوه نور در جهان بشریت باد.